

טיב הקהילה

בס"ד

במדבר
ב' סיון תשפ"ד
 זמני הרלקת הגרות ומצ"ש
7:08 הרה"ג
8:26 מוצ"שק
9:01 ר"ת
 סוף זמן קריאת שמע וחפילה
9:39 סו"ת א'
8:10 סו"ת ש"א
9:03 סו"ת ב'
10:14 סו"ת ב'
 זמנים לפי שיעור קיץ |
 נ"לוק מס':
731

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

הלאה, והרי זה כאדם המוליד בנים שכל הדורות מבניו והלאה נוקפין לזכותו.

יתר על כן! פעמים שזכותם בזה שהם מעמידים תלמידים היא יותר מזכותם על לידת הבנים בפועל, כי לידת הבנים תלויה גם בכוונות פריטיות שאינם תלויים במצוה, שררה מלבד המצוה להוליד בנים יש לכל אחד רצון אישי לגדל משפחה ולהיות אב לבנים וסב לנכדים לא כן המלמד שמעמיד תלמידים אין בתחום זה הנאה גשמית ונצחית ואין בזה כי אם רצון טוב להעמיד תלמידים ולזכותם באורחות יושר, וזהו יותר זכות לאדם.

ולא רק מצד הכוונה מעולה המלמד מהמוליד, כי אם גם מצד המעשה, וכפי שרואים בחז"ל (בבא מציעה טז.) שהורו לבנו של ראובן שהינו גם תלמידו של שמעון להוקיר את שמעון רבו יותר מראובן אביו, וכלשונם: 'אבדת אביו ואבדת רבו, של רבו קודמת

שאביו הביאו לעולם הזה, ורבו שלמדו חכמה מביאו לחיי העולם הבא, כלומר, האב המוליד את הבן הוא רק אמצעי לתכליתו בעולם ובודאי שאחר שזכה הבן אל תכליתו ויכיר את בוראו ויעבוד אותו, יקפו מצוותיו גם לטובת האב, שהרי בסופו של דבר הינו אמצעי לכל אלו המצוות, אולם כל עוד שלא היה מי שילמד את הבן תורה ויראה הרי אין האב בטוח שעשה אמצעי לטוב, שהרי הבחירה ביד הבן, ורק זה המלמדו תורה ויראה, מלבד מה שהשלים פעולת האב והסיטה אל הטוב, הרי נעשה הוא העיקר המביאו אל תכליתו, שהרי הוא זה שהמשיכו בדברים ונתן לו להבין שטובתו האמתית היא הבחירה בטוב.

אם יתבוננו מלמדי התש"ב בכל זאת יתעוררו מאוד להטיב עם תלמידיהם, וישקיעו בהם את מיטב כוחותיהם, כדי להעלותם על דרך הישרה והנוכח. וגם כשתלמידי יתקשו בלימודיהם, יתבוננו המלמדים האין להרחיב את הדיבורים באופן שהדברים יתקבלו על דעת התלמידים.

וכמו כן גם אם התלמידים לא יתנהגו כראוי, לא יתנו המלמדים לרגשותיהם לעשות את שלהם, מכילי להתבונן היטב האין עליהם להגיב באופן שיהיה זה לתועלת התלמידים, כי לפעמים כשתלמיד עושה איזה עוולה, מתעורר הרצון להוכיחו או להכותו כדי להכאיב את נפשו או גופו, כי המחשבה השטחית אומרת שאם ידע התלמיד שהנהגה שלילית כרוכה בכאב ישודל להתנהג כראוי, אולם לפעמים אין זה 'חינוך', כי התלמיד לא יתחכם על ידי זה להבין חומרת מעשיו, ולא ימנע מתעלוליו רק מאימת רבו, ולכן כשהתלמיד הוא די נבון להבין את חומרת מעשיו, עדיף להסביר לו בניחותא כמה איוולתם הם הליכותיו, עד שמעצמו לא ירצה שוב לסוד לתקלתו. ומעתה יהיה לדבו זכות בהליכותיו הישרים לאורך כל ימיו ושנותיו.

וכאן גם המקום לעורר את התלמידים, שיבינו עד כמה עליהם להחשיב את המלמדים שלהם הן בהוה והן בעבר, כי הרבה תורה ומידות טובות הם קונים אצלם, והרי בזה הם מביאים אותם לחיי עולם הבא, והם חשובים יותר מאביהם המולידים, ולכן מוטל עליהם להוקירם ולכבדם כראוי להם.

ואלה תולדות אהרן ומשה ביום דבר ה' את משה

בקהר סיני: (ג, א)

ופירש"י: ונקראו תולדות משה, לפי שלמדן תורה. מלמד שכל המלמד את בן חבירו תורה, מעלה עליו הכתוב כאלו ילדו: ביום דבר ה' את משה - נעשו אלו התולדות שלו, שלמדן מה שלמד מפי הגבורה: ...

במעלת מלמדי תורה

הדברים הללו צריכים לעורר הערכה למלמדי תינוקות של בית רבן ולעבודתם, כי מלבד זכיותם להימנות עם 'מזכי הרבים' וללמד תורה ומוסר לילדי ישראל שלא טעמו טעם חטא, הם עוד זוכים להיות תמיד כמולידים בנים חדשים בעולם. שכל תלמיד שמקדמו לתורה או מלמדו תורה, הרי זה כאילו ילדו, וכמו שלידת כל ילד מביאה שמחה גדולה לאביו מולידו, כך מוטל עליו לשמוח בכל הניך שזוכה להתעלות על ידו.

ואם כן צריכה שמחתו להיות כפולה ומכופלת כי אם לידת בן אחד בכל שנה מעוררת שמחה לאביו ולאמו, כל שכן מלמד שזוכה מידי שנה לכשני מנינים בנים ויותר...

ועל אף שהדברים יכולים להיאמר גם לשרא מרביצי תורה, מגידי שיעורים לבחורים ולאברכים, וכן ראשי כוללים המסייעים בידי הונו תורה להתעלות מכל מקום זוכים מלמדי תש"ב לתוספת זכות שכן אמרו חז"ל בגמרא (שבת כא) וכן איתא במשנה (אבות ד, כג) 'הלומד ילד למה הוא דומה? לדיו כתוב על נייר חדש', כלומר, כמו שהכתב הכתוב על נייר חלק ברורים ומאירים היטב, כך גם מה שהקטן מקבל מפי רבו נחקקים היטב בדעתו, והיא תורה ברורה הנשרשת היטב בלבו, ונקראת 'צירסא דינקותא', ותורה זו נשארת עמו כל ימי חייו.

בנוסף הרי שנים אלו הם שנות החינוך העקריים, כי אז מרגילים את הגערים בצעדיהם הראשונים, ואם מכוונים אותם אל הטוב בתחילת דרכם הרי זה יסוד לכל תהליכות החיים, כי על אף שברבות הימים יצטרפו להתחזק בזיכרון המידות, ואולי יצטרפו גם להרבה משפיעים שיכוונו את דעתם ואת דרכם בתחום המידות, מכל מקום ההכשר לקבל את כל החיזוקים האלו תלויים הרבה בהחינוך שבתחילת דרכם, אם אז זוכים לצעוד בדרכי ישרים יכולים גם שאר המחנכים והמשפיעים למשוך את לבם הלאה, אולם אם מלכתחילה אינם זוכים להרגילם אל היושר, קשה מאוד לנווט אחר כך את דרכם ולהכשיר את מידותיהם הלאה.

על כל פנים, כל פסיעה של חינוך בגיל הרך, היא זכו לכל החיים, כי כל מה שזוכה הנער להוסיף תורה ויראת שמים משך כל ימי חייו הם מכח החינוך שמקבל בתחילת דרכו.

וייחן גם כן שכשיבוא המלמד לעולם העליון, יראה שגם כל התולדות שיבואו אחרי כל תלמיד שלמדו, יתייחסו אליו כבנים, כי גם החינוך של בני התלמידים ותלמידי התלמידים יהיו תלויים הרבה בהחינוך שקיבלו התלמידים עצמם, כי אותו חינוך שקיבלו הם ימסרו הלאה לבניהם ולתלמידיהם, וגם אלו ימסרו את חינוכם

טיב המערכת

• שומרי משמרת הקודש •

הבה נחאר לעצמנו שאנחנו מניעים לארמונו של מלך, ובכניסה לארמון יש רשימה של כל השומרים המשתתפים בשמירת הארמון, והנה אנחנו רואים את גילאי השומרים וביניהם אנחנו מגלים שישנם ילדים קטנים ואפילו תינוקים קטנים בני חודש, הרי תמיהה גדולה תאחזנו: וכי אלו הם שומרי המלך? והרי לא רק שאינם יודעים עדיין לשמוח, אלא אפילו דעת לשמור עדיין אין להם?!

הקב"ה אומר למשה רבינו: 'פקוד את בני לוי כל זכר מבן חודש ומעלה, וכך אכן עושה משה רבינו, הוא מונה אותם על טפם כפי ציווי ה', ולבסוף מביאה התורה את הסיכום: 'כל זכר מבן חודש ומעלה שמונת אלפים ושש מאות שומרי משמרת הקודש, ואנחנו מנסים להבין למה התורה קוראת כאן 'שומרי משמרת הקודש'? לתנוקות בני חודש? ואם כן, בודאי שיש לזה סיבה מיוחדת, ואת זה גם אנחנו רוצים לדעת.

חז"ל מגלים לנו מה המיוחד שבשבט לוי, לפי שלא חטאו בעגל, ומדוע באמת דווקא הם עמדו באותו ניסיון קשה ולא חטאו בעגל? זה לא התחיל שם זה התחיל הרבה קודם לכן, במצרים כשפרעה קרא לכל בני ישראל לבוא לעבודה תמורת תשלום נאה, סידרו בני לוי לצאת לעבוד והעדיפו להישאר בטולל למדוד תורה, ולכן הם לא היו בכלל השעבוד במצרים ומכיוון שבכל אותן השנים הם היו שמורים בבתי המדרש, לכן כאשר הגיעה שעת הניסיון היה להם יותר קל לעמוד בניסיון, והם לא טעו בעוון העגל, ומסיבה זאת בחר בהם הבורא להיות שומרי משמרת הקודש, כי התפקיד הזה אינו דורש מבעל התפקיד להיות 'נשא נשק', וכדו', להיפך, השירות שהם נוהגים הוא כ"כ רוחני שהם כבר משרתים עוד לפני שרואים עליהם משהו, מבן חודש ומעלה.

השבוע נעמד שוב כולנו במעמד 'קבלת התורה', ולכל אחד יש הזדמנות להצטרף לגיונו של מלך ולהיות משומרי משמרת הקודש, זה לא קשה לא צריך נשק ולא צריך ללמוד טכסיסי מלחמה, רק החלטה ברורה, לכאן אני שייך, זה כל אחד יכול. (מ"פ טיב התורה-במדבר)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב הודעות

עדכוני שיחות: 0534-100024

י"ד תמוז ה'תשפ"ד | יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

חודש סיון

סיון מתעניין החתן והכלה (מבית לוי). ערב שבועות

ט. בערב שבועות יפריש תשעים ואחת פרוטות וישלים עד שיעור שני פעמים ב"ן, ויתנם לתלמיד חכם עני ועניו, והוא תיקון לעוון אדם הראשון, ועוון העגל, ולפנים הברית והוא סגולה לחשוכי בנים ומקרב הגאולה (ספר טעשה הצדקה דף ק"ט ע"ב).

י. מצוה לגלה בערב יום טוב (סי' תע"א ס"ג הק"א ס"א).

יא. ולענין היתר התספורת בימים שמר"ח סיון עד חג השבועות יש בזה כמה מנהגים, יש הנהגין להקל מיום ג' סיון בבוקר, ויש המקליין מר"ח סיון, וכל זה תלוי הא"ך מחשבין הל"ג ימים שבהם יש לנו לנהוג באבילות וע"כ כל אחד יתפוס כפי מנהג מקומו (סי' ט"ג סק"ט).

יב. בשם האריז"ל כתבו שלא להסתפר כלל עד ערב חג השבועות (שע"ת שם סק"ה).

יג. "א דקודם הטבילה יגלה ראשו בערב שבועות והגילוח יהיה דוקא ביום הזה ולא מקודם (ס"ח ס"ח ס"ט).

יד. יחייב אדם לטוהר עצמו ברגל, ולילך לטבול, ומכל שכן ברגל הזה שבו טבלו את עצמן כל ישראל אנשים ונשים בציווי השם יתברך, כמו שכתוב: "לך אל העם וקדשתם". ובוודאי פרשת אמור משמע לטבול קודם עלות השחר לאחר שלמדו כל הלילה, וכן הוא המנהג בארץ ישראל. ומכל מקום נראה לי לטבול גם כן בערב הרגל, כדי שיטוה בהכנסת הרגל, וגם זכר לאבותינו שטבלו בערב הרגל קודם שקיעת החמה (שע"ת ס"ט שבועות פרק טז טע"ב אות ב).

טו. נהגו שלא להקיז דם בשום ערב יום טוב, ואין לשנות והטעם דבערב שבועות יצא שד דשמו טבוח ואילו לא יקבלו ישראל את התורה היו טבח להו לברשירו ולדמיהו, וגזרו רבנן על כל ערב יום טוב משום ערב שבועות ושרעפין שקורין באנקע'ס או קעפ ועצין יש מתירין, ועכ"פ בערב שבועות יש להחמיר, ובליילה שלפני ערב יום טוב מותר להקיז דם (סי' ס"ח ס"ח ס"ט וס"ב סק"ה).

טז. וכ"ז כשרוצה להקיז לבריאות אבל משום סכנה כבר דשו בו רבים ושומר פתאים ה', ואפילו בערב שבועות התיב בא"ד כשצו הרופאים בחולי שיש בו סכנה אבל בלא"ה לא (שם).

יז. ערב שבועות ישנים שעה אחת או ב' שעות אחר שעשו צרכי מועד, לפי שבליילה אחר האכילה מתקבצים בבתי כנסיות כל קהל וקהל בבית הכנסת שלו ואינם ישנים כל הלילה וכו' (רבי אברהם גאליאני).

יח. בנישואין בימים אלו (חזן ס"ח אפים ולמנצח יענן, מלבד ראש חודש שאין אומרים (סי' ס' ק"א סק"ה).

יט. הנה כמדיתנו המנהג לעשות נישואין בשלשת ימי הגבלה, ויש מקומות שנהגין להקל מר"ח סיון עד שבועות (וכן המנהג בירושלים הליכות אבן ישראל), ובענינים אלו יתפוס כ"א כפי מנהג מקומו (סי' ס' תע"ג סק"ט).

סוף דבר, ובספק אין להחמיר בדבר שהוא רק מצד המנהג (שע"ת הניחן סק"ד).

ח. בנישואין בימים אלו (חזן ס"ח

טיב הבנין

יבוא מדבר סיני

אין התורה מתקיימת אלא במי שמחזיק עצמו בשפלות ועונה כמדבר

ומדבר מתנה

בראש חודש סיון באו בני ישראל למדבר סיני, המקום הנבחר אשר בו איווה לו הקב"ה להנחיל את דת מורשה לעם בחיר, ובעצם היום הזה חנו ישראל באותו מקום כדכתיב בתורה (שמות י"ג, א-ב) "בחודש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני, ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני ויחנו במדבר, ויחן שם ישראל נגד ההר".

לא בכדי בחר לו הש"ת את מדבר סיני כמקום המיועד למסור שם את התורה לישראל, אלא למען גלות לנו את הדרך הנכונה אשר יבדו לו האדם וחי בהם, אשר רק באופן הזה נזכה לקבל את התורה, ואיווהי דרך זו, "אמר רב מתנה, מאי דכתיב 'ומדבר מתנה' (במדבר כא י"ה) אם משיש אדם עצמו כמדבר זה שהכל דשין בו תלמודו מתקיים בידו ואם לאו אין תלמודו מתקיים בידו" (עירובין נ"ד).

הרי לך שאלמלא העונה והשפלות לא יתכן לקבל את התורה, היות וקיום התורה שייך רק אצל מי שמשלים עצמו כמדבר שהכל דשין בו, ועל פי דברי הגמרא הללו פירש באור החיים הק"ו את הכתוב כאן "ויחנו במדבר", וכתב: "אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שמשפיל עצמו ומשיש עצמו כמדבר" (עירובין נ"ד). וכנגד זה אמר 'ויחנו במדבר', פירושו, לשון שפלות ועונה כמדבר שהכל דורכים עליו".

בדרך זו אנו מוצאים גם במדרש לפרשת במדבר (במדבר רבה א ז): "וידבר ה' אל משה במדבר סיני, אלא כל מי שאינו עושה עצמו כמדבר הפקר אינו יכול לקנות את החכמה והתורה, לכך נאמר 'במדבר סיני'. הרי לך מכל מאמרי ח"ל אלו, שאין התורה נקנית אלא אצל מי שמחזיק עצמו בעונה."

עקב עונה יראת ה'

עונה פירושה, שהאדם מתנהג בשפלות הרוח ובנמיכות קומה, ועקב כך אינו רואה את עצמו במעלה יותר מעל פני חברו, לא כדל גאה הסבור בדעתו שמעולה ומרומם הוא על שאר כל אנשים במעלה ובדעה, וממילא הוא מסיק שמגיע לו יותר מחברו, וכאשר הוא נוכח לדעת שאין כך פני הדברים, הרי שמתמלא חמה ורוגז על כל העולם כולו, שופע תרעומת על זה ועל אחר מדוע עשו לו כך ומדוע לא עשו אחרת, וכתוצאה מדרך ההנהגה הזאת מרבים כל מיני מחלוקת ומגנים עד אין שיעור.

העניו לעומתו, אינו סבור שהכל שייך אליו, ולא כל דבר צריך להתנהל על פי רצונו, הוא יודע שישנם עוד בריות מלבדו בעולם מכבד את רצונותיהם ואינו אומר קבלו דעתי, אנשים כאלה מרבים שלום ורעות בעולם, כי בכל הקורות אותם ידו וישבחו וכל מה שיעשו להם יקבלו בהבהג, שהרי אף אחד אינו חייב להם דבר, והאנשים כאלה מרבים שלווה בעולם, נח לשימים ונח לבריות (ראה באריכות בספר חובות הלבבות - שער הכניעה).

זה היה הטעם אשר הביאם הש"ת בכוננת מכוון לקבל את התורה דייקא במדבר סיני, בכדי להאיר להם דרך נתיבה שיתבוננו לדעת שהלימוד ועסק התורה בעי עונה, וכדכתיב "עקב עונה יראת ה'" (משלי כב, ד), כי רק כאשר יתנהג בעונה ובשפלות הרוח איז יהיה בידו לזכות ולהשיג בתורה, כי העניו מסוגל לקבל מדעת אחרים ולהודות בטעותו, מה שאין כן הבעל גאווה אינו מסוגל לשמוע את דעת האחר ומרוב יוהרה וגאווה הלב עלול לטעות בהבנת דברי התורה ולא יהיה מי שיוכל להעמידו על טעותו ונמצאת תורתו מסתרת ומשובשת ומרבה מכשלות בעולם.

אנו מוצאים שבני ישראל אכן הכינו והתקינו עצמם במדת העונה להיות כלי המוכן לקבל את הברכה, שהרי כתיב "ויחן שם ישראל", ופירש רש"י "ויחן - כאיש אחד בלב אחד", ומכאן זה חייב אתה לומר שהיו אז בני ישראל בעונה, כי אחדות לא תיתכן לולא העניויות ושפלות הרוח, כפי שביארנו שהבעל גאווה לא יסבול אחרים עמו ולא יחפזן שיהיו אחרים זולתו, ומדחויין שכן היו באחדות אין לך סימן מובהק מה שהיו בעונה, כי מדת האחדות הוא פועל יוצא מן העונה.

זעף בהרים ובהר בסיני

מאותו הסיבה האמורה כאן בחר הקב"ה להשרות את שכנתו על הר סיני ולא על שאר ההרים הגבוהים והרומים, וכדאיתא בגמרא (סוטה ה'): "הניח הקב"ה כל ההרים ונבעות והשרה שכנתו על הר סיני, ולא נבה הר סיני למעלה, אמר ר' יוסף, לעולם ילמד אדם מדעת קונו, שהרי הקב"ה הניח כל ההרים ונבעות והשרה שכנתו על הר סיני".

על זה כתב גם במדרש (במדבר רבה ג, ג): "נאות אדם תשפילנו" (משלי כ"ג, כג) - זה תבור וכרמל שבאו מסוף העולם מתגאים לומר שאנו גבוהים ועלינו הקב"ה נותן את התורה, וישפיל רוח יתמוך כבוד (שם), זה סיני שהשפיל את עצמו לומר שאני נמוך, ועל ידי כך תמך הקב"ה כבודו עליו וניתנה עליו התורה וזכה לכל הכבוד הזה, כמה דתימא (שם י"ט) 'ירד ה' על הר סיני'".

הרי לנו שוב כדבר הזה ממש, שאין שום מציאות שבעולם כלל שבו יהיו התורה והגאווה שרניים כחאד מחתג, וכפי המשך הגמרא (שם): "כל אדם שיש בו גסות הרוח, אמר הקב"ה אין אני והוא יכולין לדור בעולם, שנאמר (תהילים ק"א ה') 'מלשני בסתר רעהו אותו אצמית גבה עיניו ורחב לבב אותו לא אוכל, אל תקרי 'אותו' אלא 'איתו' - לא אוכל'".

ומי לנו גדול מן התנא האלוהי רבי שמעון בר יוחאי, שאחר כל גדולות בתורה נבגלה ובנסתרו כינו אותו החברים בשם 'סיני', ואם כי הם נתכוונו בכינוי זה לבטא את רוב חילו וגודלו בתורת ה' צבקות ובמדרגות נוראות של גילוי שכנה, אבל וודאי היה בזה גם כוונה לגלות את גודל ענותנותו, שעל אף שזכה להגיע למעלות רמות עד שכתר עליון לו נגלה, מכל מקום נשאר שפל בדעתו כמו הר סיני שהשפילה עצמה יותר מכל ההרים הגבוהים.

השוע ומשוע קטון וגדול

ועל פי הדברים האלה אפשר להוסיף ולומר טעם הנון על מה שבשבת שלפני שבועות קוראים בפרשת במדבר, הפרשה העוסקת במצוה למנות את בני ישראל, אין זאת אלא כי הספירה מורה שכל האנשים המנויים בתוך המנין שקולים כאחד, לא קיבוץ של הרבה יחידים בפני עצמם, אלא כולם כאחד שייכים לסך שלם וכולל של כללות ישראל, ובאותו המנין מנינים כולם מנעד ועד זקן, לכן הגדול שבהם שהוא משה רבינו, ועד הקטן שבישראל, שואבי המים וחוטבי העצים.

כי זאת צריך לדעת, שלפני השי"ת אין חילוק באמת בין הקטן לבין הגדול, כולם שווים בפניו בגדול החל ובקטן כילה, והיות ועומדים אנו בימים הסמוכים לחג השבועות בהם אנו מתכוננים בהכנות הראויות והנחוצות לקראת קבלת התורה, על כן מאת ה' היתה זאת שנקרא את פרשת במדבר 'שאו את ראש בני ישראל, בכדי לידע ולשנן ענין זה של הענוה והאחדות שכלולים ואחדים המה זה בזה, וכדי לפינן ממוצוה זו של מנין בני ישראל.

נפשי בכפי תמיד ותורתך לא שכחתי עוד לאלוק מילין בזה לגלות טעמי מדוע בחר הקב"ה לתת את התורה לישראל דווקא במדבר ארץ ציה ושטמה, הלא לפי חשיבות ומעלת התורה מן הראוי היה למסרו בארץ נושבת וזבת חלב ודבש יפה נוף משוש כל הארץ, במקום מפואר ומסוכד כראוי וכיאות לגדול קדושת התורה ומסורה.

אך ייאמר בזאת כי אילו באמת היה ממתין הקב"ה במסירת התורה עד שיבואו לארץ ישראל, היו לעולמי ישראל לטעון ולומר שהחייב לעסוק בתורה ולשמור פיקודיה הוא רק כאשר ישוים המה איש איש בנתלתו ובאחוזתו תחת גפנו ותחת תאנתו, אבל בעת אשר ישראל סחופים ודוויים וכבושים בגולה מתחת ידי עריצים רח"ל, אולי פטורים הימנה ח"ו.

לפיכך נתן הש"ת את התורה דווקא במדבר, מקום ציה וצלמות שממה וחרבה, כדי לידע ולהודיע שהאדם מצווה ומחויב לעסוק בתורה הקדושה ובמצוותיה בכל מצב שיהיה בה באיזה יום מן הימים מטוב ועד רע, לא רק כאשר הוא יושב בשלום ושלווה השקט ובטת אלא גם כאשר ניסוהו הש"ת ונמצא בצר ומצוק עד שרבות רעות מצאוהו ח"ו, גם בעת הזאת אינו פטור מן התורה חלילה, גם בשעה זו ניהונו רגליו במעגלי צדק בתורה הקדושה ומשם ישאב טללי החי.

סיפורי השגחה פריטי שגשגלו לערכת ע"י הקוראים

זדנו טחינה

יום שישי. רגע לפני סגירת המכולת נכנסתי לקנות שני מצרכים שהיו חסרים בבית לכבוד שבת קודש. כאשר לקחתי את מה שהייתי צריך מהמדף, צד את עיניי קופסת טחינה גולמית. בדיוק הכנו טחינה בבית ונגמר לנו הקופסא. התלבטתי אם לקחת את הטחינה או להשאירו במדף לקניות של שבוע הבא לכבוד שבת. בסוף לקחתי קופסא בשביל שבוע הבא. אחרי ששילמתי סגרו קופה ומכולת. ובעודי מתניע את רכבי מופיע על צג הטלפון שיחה מהשכן הגר בדלת ממול הדירה שלי, ושואל אם יש לי טחינה גולמית עבורו, שכן הוא בא להכין סלט טחינה, ורואה שנגמר לו הטחינה הגולמית. אמרתי לו שיש לי ברכב, והוא לא הבין את התשובה שלי, עד שהסברתי לו שמשמים גרמו לי לקחת כבר לשבוע הבא ומתברר עכשיו שזה לא לשבת הבאה אלא לשבת הזו עבור השכן היקר...

הוא התרגש ואמר שחייבים לשלוח את הסיפור ל - טיב ההשגחה!!! אז הנה שלחתי... בעל המעשה: י.ש

ניתוק שוזה

ערב פסח, בכל בית בישראל צריכים קנייה גדולה ובפרט במשפחה ברוכת ילדים. עשיתי קנייה דרך ארגון חסד שעושה מידי שבוע מכירה מוזלת. את ההזמנה עושים דרך הטלפון, וביום המיועד באים לאסוף את ההזמנה מנקודת האיסוף. בדרכי הביתה באוטובוס, ניצלתי את הזמן לערוך קנייה לפסח. לקח זמן רב עד שסיימתי את הקנייה. כשסיימתי להכניס את פרטי האשראי, ואני בתפילה ובמתח שאצליח לשלם דרך הכרטיס הזה ושלא אשמע סירוב. השיחה התנתקה. כבר לא היה לי כוח להתחיל מחדש כי תיקף עלי לרדת בתחנה שלי. לא חלף זמן רב וקבלתי שיחה מארגון החסד שהודיע לי כי הקנייה אושרה ועלי לאסוף בזמן את הקנייה בתאריך האמור. הייתי בהלם, "הרי לא שילמתי?!" האדון מעבר לקו הסביר לי שבדיוק הם קבלו בעמותה שיחה מתורם המעוניין לשלם את הקנייה לפסח של משפחה שאין לה אמצעים. בדיוק ראינו שאתה ערכת קנייה שלימה, אבל בסוף בשלב התשלום ניתקת את השיחה כך שהבנו מיד שאין לך איך לשלם, אז התורם שילם עבורך!!! בעל המעשה: ג.ט.

הפענוח לדכות את הרבים בספור של השגחה פריטית מוזמן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס 0526517922 שפס: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

חוננו הגדול איזו שאלה גדולה שנשאל בתורה ובגדל השמחה והאהבה הגדולה שאהב הגאון לתורה הקדושה ולחוננו הגדול נכנס עמו תיכף בעומקה של הלכה.

וכן בעודם מעמיקים ומשוחחים בפלפלה של תורה, נכנסו ובאו אל תוך הבית, והתיישבו אצל השולחן, כשבכל אותה עת ראשו וליבו של הגאון הגדול נתונים בעמק אותה הלכה קשה, ומרבה לפלפל עם חתנו החתם סופר בדבר הלכה.

ובתוך כדי דיבורם בתורה רמו החתם סופר לזונתו הרבנית שתיכנס לברך את הרב, והיא אכן נכנסה וברכה אותו לשלום והוא ענה לה וברכה לשלום והתיכף המשיך בלהט הלימוד הגדול שהיו שקועים בו, ולא שם אל ליבו שאותה רבנית שנכנסה לברכו איננה בתו כלל...

סיפר הרה"ק בעל 'ברכת אברהם' מסלונים זצוק"ל, את אשר שמע וקיבל מקני החסידים בעיה"ק טבריא ת"ו.

בעת שהיה הרה"ק רבי מענדל מוויטבסק זצוק"ל בעל 'פרי הארץ', מנהיג ברמה את עדת החסידים בעיה"ק טבריא של מעלה, היה איש יהודי פשוט אחד מתושבי טבריא שלא מעדת החסידים שהגיע מדי שבת בשבתו אל בית מדרשו שעל שפת הכיערת, בעת שהיה הרב הקדוש משמיע את דברי תורתו, דברי אלקים חיים שנאמרו בלבת איש בסעודה שלישית ולאחר שסיים הרב לומר את דברי תורתו פנה האיש ויצא.

החסידים שהכירו את האיש ואת שיחו ושינו ידעו שאינו סן התלמידי חכמים שבפניו, כי היה איש פשוט והמים העובד בניעו כפיו כל ימות השבוע, ואינו בר ספרא ובר סייפא וכמעט שאינו מבין כלום מכל 'מהלך' התורה שאמר הרבי.

לפיכך התפלאו מאוד החסידים מה לו לאיש פשוט זה שנכנס מדי שבת לבית המדרש באמירת התורה ויוצא תיכף לאחריה, הרי בין כך אינו מבין כלום...

בהזמנת אחת נשאל על כך האיש בעצמו על ידי אחד מן החסידים שהיה קרוב אליו, מדוע מקפיד הוא להגיע כל שבת אל התורה של הרבי.

ענה לו האיש, תדע נאמנה שהגני שואב חיות עצומה מן התורה שאומר הרבי בסעודה שלישית לכל ימות השבוע; אף שאיני מבין דבר וחצי דבר מכל מה שדובר הצדיק, אבל האש הגדולה וההתלהבות העצומה הבוקעת מליבו הטהור, באמירת תורתו בדחילו ורחימו, חודרת אל עמקי לבבי, והגני שותה בצמא מדי שבת את התשוקה הגדולה ואת החמימות העצומה שזורח ומאיר הצדיק בתורתו, והיא הנותנת ונוטעת בי חיות דקדושה לכל ימות השבוע, ויהי לפלא.

הגה"ק הבעל שם ממילשטט זצוק"ל נודע והתפרסם כבר בילדותו בעוצם פקחותו וחכמתו הישירה והנפלאה.

שמעו חכמתו של ילד הפלא הגיעה גם לאוזניו של הקיסר המקומי, שהיה שולט ברמה בכל אותו מחוז, וחפץ מאוד לדאות מקרוב את הילד היהודי החכם והמלומד המתגורר במחוז 'שלא'...

באחד הימים ביקש הקיסר לקרוא אליו את הילד הינוקא לביקור בארמון המלוכה, שם הכין עבורו כמה שאלות וחיזות לבחון כיצד יגלה את פתרונם. מתחילה כאשר הגיע הנער אל ארמון הפאר, פתחו לפניו חיילי המשמר את השער הכבד ברכותו לשלום, והורו לו להיכנס פנימה אל הקיסר הממתין לו. כשנכנס הילד פנימה ראה לפניו ארמון ענק ממדים עם שלוש קומות גבוהות, שבהם אולמות רחבי ידים וחדרים מפוארים לרוב, אבל לא מצא שם אף נפש חיה, הארמון נראה ריק מאנשים, והוא לא ידע את יפנו...

אותה שעה 'התחבא' לו הקיסר באחד החדרים הצדדיים שבקומה העליונה, והציץ למטה לדאות במעשי הנער, כיצד יידע ממעצמו אנה לפנות כאן בארמון הענק. והנה לתדהמתו רואה הקיסר, שהילד מתהלך בדיוק בדרך המובילה לאותו חדר בו התחבא ממנו, בצעדים קלים עלה וטיפס היישר אל הקומה השלישית, והנה הוא ניצב ועומד מיידית בחדרו של הקיסר!

הקיסר נפעם והתפלא, ושאל תיכף את הילד, כיצד ידעת להגיע בדיוק אל חדר זה שבו 'התחבאתי' מך?

פשוט ביותר, ענה הנער, כשהסתכלתי אל כל שאר החדרים שבארמון ראיתי שהלונותיהם ווילונותיהם פתוחים לרווחה, ואילו בחדר צדדי זה היה הווילון סגור ומוסגור, והבנתי על אודו שכנראה כאן בחדר זה נמצא הקיסר!

את זו החכמה הוסיף הנער, למדתי מתורתנו הקדושה, שחזן הפסוק שבמגילת שיר השירים (ב טו): 'הנה זה עומד אחר כְּתִלְנָה מְשִׁיחַ מִן הַתְּלוֹת מְצִיץ מִן הַתְּרִיפִים'. והלא מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא, וכנראה מכאן שהמלך מסתתר ואינו מראה עצמו חמדי, אלא נחבא מאחורי הכותל והווילון, ומשם הוא מציץ מן התריסים.

ובדרך אגב יש כאן טיב לקח מוסר נאה, שגם בזמנים שהשם יתברך נראה כמי שמסתתר ונחבא מאיתנו, וכד"ל בפסוקי התוכחה (דברים לא יח) 'וְאֵנֹכִי הִסְתֵּר אֶסְתִּיר פְּנֵי בְּנֵי הָרְאָה', כאשר צרות וייסורים פוקדים את האדם, רחמנא ליצלן. - יידע נאמנה שדוקא שם מאחורי הפרגוד הקב"ה נמצא עימו ומציץ עליו, כאשר גם מאחורי הדברים הקשים העוברים עליו אני עומד'. ודווקא זה המקום הנכון וזו העת הראויה לפתוח | הפשך בעמוד הבא <

פרשת במדבר נקראת בשבת שלפני חג השבועות הבע"ט, כמו שנפסק בשולחן ערוך אורח חיים (ס' תכח ס"ד): 'לעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת כל, ויסמן מנו ועצרו'. כלומר, שתקראו 'פרשת במדבר' שיש בה את מנין בני ישראל ואחר כך עצרו בהג העצרת.

הסימן מורה תמיד ורומז על עיקר הענין, ובכאן גילה לנו השולחן ערוך בסימן זה 'מענו ועצרו', שעיקר שאנו עושים לקריאת פרשת במדבר לפני עצרת, הוא בשביל 'מנו', לפי שיש בה את מנין בני ישראל.

ונראה לכאור בזה, בהקדם פירוש רש"י ז"ל בריש הפרשה: 'מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה כשיצאו ממצרים מנאן, וכשנפלו בעגל מנאן לידע מנין הנתונים. כשבא להשרות שכנתו עליהן מנאן'.

מבואר טעם שהקב"ה מונה את בני ישראל תדיר, אף שבדודאי אינו צריך לספור כדי לדעת מניינם, שהכל גלוי וידוע לפניו. - אלא הסיבה היא מחמת שאנו חביבים וישרים לפניו מאוד, לכן מונה וסופר אותנו תדיר להראות חביבותו אצלו. וכן הדבר החשוב אצל האדם כמו כסף והונדל (ח"ב ה:): ומרגילות מתוך חביבותם הוא סופר ומונה אותם בכל עת.

זו היא אפשר הסיבה שנקראת פרשה זו לקראת חג השבועות, חג מתן תורתנו שבו בחר השי"ת בעמו ישראל, כדי להודיע גדל החביבות והאהבה שנתן לנו הבורא את תורתו, כמ"ש בברכות התורה: 'אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו, והבחירה היא תמיד באהבה כד"א "הבחר בעמו ישראל באהבה"; חביבותו של הקב"ה לעם ישראל היא אהבה ללא מצרים וכמ"ש (מלאכי א ב): 'אהבתי אתכם אמר ה', ואנו מזכירים בתפילה כמה וכמה לשונות המזכירות את גדל אהבת ה' לעמו ישראל - 'אהבה רבה אהבתנו ה' אליקינו, 'אורב עמי ישראל וכתנה רבות. וידועים דברי הוזהר הקדוש (ח"ב ה:): 'אלמלי הווי ידעין בני נשא רחומותא דרחים קוב"ה לישראל, הווי שאינן ככפיריא למרדף אבתריה'. [אילו הווי ידועים האנשים גדל האהבה שאוהב הקב"ה לישראל, הווי שואים ככפירים לרדוף אחריה].

חביבותו של הקב"ה לבני ישראל, היא לא רק בכללות שאוהב את כל כלל ישראל כולם כאחד, אלא הוא אוהב ומחבב כל שבת בנפרד, וכל משפחה בנפרד, וכל יחיד ויחיד בנפרד. ולכן לא מנו את כל ישראל כמה הם כולם ביחד, אלא ספרו ומנו כל שבת ושבת בפרטות. ואף 'למשפחותם לבית אבותם, שמנו את חביבות כל משפחה ומשפחה בפרטות. ויתרה מזו 'כל זכר לגולגולתם, שכל יחיד בפני עצמו חשוב וחביב מאוד ונמנה לעצמו.

ואיתא בספח"ק 'בית אהרן מקרלין, חלק"ק: 'שחיוב על כל איש ישראל לידע ולחשוב שהוא יחיד בעולמו בבחינתו, ושהוא וגם איש אחר כמוהו לא היה עדיין בעולם, כי אם היה כבר כמוהו בזה העולם, לא היה נצרך עוד להיות בעולם' ע"כ.

ואם יתבונן האדם בכך, תתעורר בקרבו גם כן אהבה גדולה אל הבורא ב"ה. וככל שיתבונן יותר באהבת הבורא לישראל יחזיר בזה גם כן אהבה אל הבורא, ואז התורה גם תהיה חשובה מאד בעיניו, ויתאמץ מאד לעבדו בלבב שלם.

כמו שכתב בספר 'כד הקמח' (ערך אהבה): 'הא למדת כמה גדולה אהבת הקב"ה לישראל, שנמשלה לאהבת איש לאשתו ושלא רצה להתחילפם בשום אומה. ולכן יתחייב אדם שיתבונן בזה ושיאהב את השי"ת האוהב אותו יותר מכל האומות הוא וכל, וכיון שהוא אוהב אותו חייבן אמתו לאהוב אותו, ולכן הזהיר משה רבנו ואמר (דברים טז ז) 'אהבת את ה' אלקיך' ע"כ.

[על פי 'טיב התורה פרשה דידן] <>

גדל אהבת התורה של מרן גאון הגאונים הגאון רבי עקיבא אייגר זצוק"ל, אינה ניתנת לתיאור, שהיה עולה ומתעלה תמיד בחשקת התורה שבערה כאש בלבבו.

והעיד רבינו החפץ חיים זצוק"ל, שבדורו של הגאון רבי עקיבא אייגר נותרה בעולם השפעה גדולה מחכמת התורה, מחמת שנחרבו אז המשכילים שיעזבו את התורה, והרי כל איש ישראל יש לו חלק מסוים בתורה, ואחר שיעזבו הם את חלקם בתורה 'תפס' הגרע"א את כל החלקים שנשארו בעולם באין דורש ואין מבקש.

גודל המעשה, שלאחר פטירת בתו של הגרע"א הלא היא מחברתו הטהורה של חתנו הגדול מרן החתם סופר זצוק"ל, לא רצו לצערו ולא סיפורו לו אודות פטירתה ולבניתיים נשא החתם סופר אישה אחרת בזיווג שני.

והנה ביום מן הימים הגיע הגאון רבי עקיבא אייגר בנסיעתו אל העיר 'פרשבורג' הגדולה לאלקים ונכנס לבקר אצל חתנו הגאון החתם סופר מרא דאתרא. ונעשה שם דאגה גדולה בין בני המשפחה, שלבטח ירצה הגאון לדבר עם בתו ולברך אותה, והרי היא כבר נסתלקה מזה שנים לבית עולמה, ומה יאמרו לו על כך. אך החתם סופר הרגיע את ליבם, ואמר שהוא ימצא עצה דבר בסייעתא דשמיא.

ואכן תיכף משהגיע הגאון הצדיק יצא החתם סופר לקראתו, ותגדל מאוד שמתחת השולחן בקבלת פני חתנו, ומתוך האהבה החיבה הגדולה שביניהם התחיל החתם סופר עוד בהיותם בדרך בטרם נכנסו אל הבית להציע לפני

להתחנן לפני המלך ב"ה, כי שם הוא מקומו ניצב על ידו בחסדו והיחבא וממתין ומצפה עליו.

הקיסר שנהנה מאוד משתובתו החכמה והקולעת של הילה, המשיך לשאול אותו שאלה קשה:

אמור נא ילד יקר, מה היית עושה כאן אילו לא היית שולח את כל אנשי הארמון חוצה ובכניסתך הנה היו חלק מפנים אותך ללכת אל הקיסר בדרך אחת וחלק אחר מן החיילים מפנים אותך בדיוק בדרך ההפוכה... באיזו דרך היית בוחר? במצב שכזה, ענה הנער על אהר, היית הולך אחר הרוב. ואף גם זאת למדתי מדת תורתך הקדושה בפרשת משפטים (שופט כג ט), שנאמר "אחרי רבים להטות".

אם כך, חיך הקיסר חיך של ניצחון וסגנו בו נגער בשאלתו המציקה, הרי רוב אנשי העולם הם גייתם הכופרים בה ובתורתה, ואילו אתם היהודים המטע שבמעט הדוגלים באמונת אלוקי עולם, והלא בעצמך אמרת זה עתה שעלינו ללכת תמיד אחר הרוב!?

יוכל הרב"ב להסביר לי על קצה המזלג מה חידש לנו הבעל שם טוב הקדוש?

ענה הרב ואמר, אמשיל לך משל למה הדבר דומה: באחת המדינות הרחוקות והעשירות חיפשו בני המדינה 'קיסר' רם המעלה, שיהיה כליל המעלות גם חכם ופיקח וגם איש נעלה ויפה תואר, עם אצילות מלכותית וסידור ישרות, כראוי וכיאות למלכות הרמה.

יצאו השלוחים ברחבי העולם וחיפשו הדק היטב, עד שברוב הימים נמצא באחת הערים נסיך נכבד נצר לגזע המלוכה, שנשא חן בעיניהם ביותו איש האשכולות, מופלג ומשולם בכל מידה נכונה ונראה כמתאים מאוד להתיישב על כס המלוכה במדינתם.

אולם אנשי המשלחת לא הוסמכו כמובן לקבל את ההחלטה הגורלית בינם לבין עצמם, והם נצרכו לשלוח את כל הפרטים אל עיר הבירה, שם ישבו כל נבחרי העם השרים והמושלים וכל נכבדי העם ורק בהסכמת כולם ניתן להמליך את המלך.

מתחילה כשקיבלו השרים והפקידים את הפרטים של המלך המוצע שנשלחו אליהם על ידי חברי המשלחת התעוררו ביניהם חילוקי דעות זה אומר בכה וזה אומר בכך, ולא יכלו להגיע לעמק השווה ביניהם.

החליטו אפוא חברי המשלחת לשלוח להם 'ציור' נאה של הנסיך המצופא, כדי שיוכלו לראות בעיניהם על פי הציור שלפניהם במי המדובר. שכרו אפוא צייד מומחה, שידיד רב לו בציודי דיוקנאות בדיוק רב, ואכן הוא העלה וצייד באומנות נפלאה את דמות דיוקנו של הנסיך המוצע למלכות.

הדיוקן היקר נשלח אחר כבוד אל עיר הבירה, ואכן רבים משירי המלוכה נתפעלו מאוד למראהו. ובפרט אחר שנשלח הציור אל חמשים ומדענים המכירים בחכמת הפרצוף, שאמרו עליו גדולות ונשגבות והמליצו עליו בכל לב שהוא אכן ראוי לכס המלוכה. - ואף על פי כן נמצאו עדיין חלקים מן העם ומנבחריו העם שעדיין לא השתכנעו, וליבם היה מלא ספקות בדבר, אם אכן ראוי הוא זה האיש למלכות נכבדה שכזו.

בראותם כי כן החליטו חברי המשלחת לבקש מאותו נסיך שיעלה ויבוא בעצמו לביקור בעיר הבירה, כדי שיראוהו כל העם בעצמם ויתרשמו מקרוב מן האיש ותהלוכותיו.

ואכן ביום המיועד הופיע האיש בכבודו ובעצמו בשערי ארמון, וכאשר הביטו אחריו כל העם נפעמו עד מאוד מהנהגתו ומסידורו, וכראותם את חכמתו הנפלאה וכל גונו המלכות הנטועים בו, ענו כולם פה אחד ואמרו: יחי המלך!

כן הדבר, סיים הרב בענין הנמשל, בדורות קדומים של ראשונים וקדמונים היו הכל יודעים ומכירים את המלך מלכו של עולם ב"ה. אך עם ידידת הדורות נחלשו הלבבות וכבר לא היו מכירים את

הנורא ב"ה, ויצאו 'חברי המשלחת' הלא המה גדולי הדורות לחפש דרכים טובים כיצד יכירו עם בני ישראל את מלכם ברוך הוא. עד שהגיע לעולם רבינו הארי"ל ז"ל, והוא ערך בחכמת תורת הח"ן שבקרבו 'ציור' נפלא לצידר בצעירים חיים ונפלאים את כל רזי עולם ומלואו.

אך עדיין היה זה בגדר של 'ציור' בלבד, ורבים מאחזני בני ישראל הישרים והתמימים לא התקרבו אל המלך מלכו של עולם עד שבא רבינו הבעל שם טוב הקדוש וצוק"ל, והביא כביכול את המלך בעצמו ב"ה אל כל איש מישראל, והראה ולימד הדרך שיכול כל אחד ואחד להתקרב לפני המלך, ויש לכל אחד מישראל מקום מיוחד שיוכל להכיר את בוראו מקרוב ממש, כד"א (דברים ל יד) "כי קרוב אליך הדבר מאד פניך ונבְּקֶרְבְּ לַעֲשׂוֹתוֹ".

→ • ←

עוד סיפר לי הגה"צ רבי ישראל גרוסמן זצ"ל, ראש ישיבת קארלין, על הישיבה שהחזיק ברמה רבינו הקצות, שבה הרבין תורה לתלמידים מונחרים שברבות הימים נעשו אף הם רבנים וגאונים מופלגים.

באחד השנים היה בשיבתו תלמיד אחד שהחמיץ, לדאבון לב הוא נמשך אחר כמה חברים רעים שיצאו עם כת המשכילים וכך התדרדר מדחי אל דחי. אך הצליח בערמה להעלים ולהסתיר את אשר עמו לבנו, וכלפי חוץ היה נראה כתלמיד בין התלמידים הוא המשיך להופיע בשיעורים ובסדרים תמידין כסדור, ואף חבריו הקרובים לא ידעו שבתוך תוכו 'רקוב' הוא לגמרי, והוא הולך ומתדרדר רחמנא ליעלך. והנה בהגיע 'סוף חומץ' בעת שיצאו כל הבחורים והתלמידים לשוב לביתם החליט בחור זה שזו היא עת הכושר בשבילו לעזוב את הישיבה לגמרי, ובליבו גמלה ההחלטה לצאת לתרבות רעה, ולעזוב את היהדות לגמרי, ירחם ה'.

הוא כמובן לא גילה את סודו לאיש, וביום האחרון של הזמן ניגש כמו כולם אל ראש הישיבה הגה"ק בעל 'קצות החושן', כדי להיפרד ממנו ולקבל את ברכת הדרתו, בטרום יציא לביתו ולדרכו.

מעמד הפרידה בשיבתו של הקצות היה נעלה ומרומם, הוא ישב בחדרו בהדר זיו כבוד, והתלמידים נכנסו לפניו אחד אחד, כשהוא מרעיף עליהם מברכות קדשו, איש אשר כבדתו ברוך אותם.

והנה הגיע ובא תורו של הבחור רע המעללים דגן, הוא נכנס כמו כולם להיפרד ולבקש את ברכת הדרתו. והנה במקום ברכת פרידה בחר לו רבו הקצות להקריא לפניו פסוק מתוך ספר קהלת (יא ט) שבו אמר החכם מכל אדם: "שִׁמְחָה בְּחֹרֶב בְּלִדְיוֹתֶיךָ, וְיִטִּיבֶךָ לִבְךָ בְּיָמֵי בְּחֹרֹתֶיךָ, וְהִלַּךְ בְּדַרְכֵי לִבְךָ וּבְמַדְרֵי עֵינֶיךָ!" - כך הקריא הרב לפניו בהטעמה מיוחדת כל מילה ומילה שבפסוק.

ולפתע קם הרב מכיסאו, כשהוא מוזעזע ונרעד, והחל לזעוק בקול נורא ואיום אל הבחור, את סיומו של אותו פסוק: "וְיָדַעַ כִּי עַל כָּל אֵלֶּה יִבְיָאֵךְ הָאֱלֹקִים בְּמִשְׁפָּטֵי!"

הזעקה הנוראה הזו שבקעה מעמקי לב טהור וטהר, חדרה היישר אל תוככי לבבו של הבחור, כאשר הבין שהכל גלוי וידוע לפני רבו... ומכוח אותה זעקה ניצת ליבו לשוב בתשובה שלמה, ובבת אחת השליך מעצמו את כל הבלי העולם, ונעשה תלמיד חכם מופלג וירא שמים מרבים.

והעיד אותו בחור, שכל ימי חייו בכל פעם שהיה לפניו ניסיון מסוים כשהיה נוכר באותה זעקה נוראה שצעק והכריז לפניו הקצות "וְיָדַעַ עַל כָּל אֵלֶּה יִבְיָאֵךְ הָאֱלֹקִים בְּמִשְׁפָּטֵי!" ומיד הוא מתמלא פחד ויראת חטא, וכך הוא ניצול מן העבירה, לשמור ולעשות ולקיים.

→ • ←

פרק אלהינו שְׂרָאָנוּ לְכַבֵּדוֹ, וְהַכְרִימָנוּ מִן הַתַּעֲוִים, וְנַעַם לֵנוּ תוֹרַת אֲמֵת, וְחַי עוֹלָם נִשְׁע בְּחֻבְתּוֹ. - הוּא יִפְסַח לִפְנֵי בְּחֹרֹתֵינוּ, וְיִשֵּׁם בְּלִבְנוּ אֲבֹתֵנוּ וְיִרְאֵנוּ, וְיַעֲשֶׂנוּ רְצוֹנוֹ לְעַבְדוֹ בְּלִבְבֵנוּ שְׂלָמָה.

לקבלת העלון בכייל (דוא"ר) נא לשלוח לבייל הצ"ב

גלי צ"ב

קשת הרשת
מחנה י"א ירוקים מכירת
02-6257948
info@keshet-hareshet.co.il

גרפצ'יק
טל: 02-5002321

לעיני הבחור שמואל
מאיר ז"ל בן יבלחטיא
רבי ישראל יצחק
ולביע י"ח נסלו תנצבה.

לעיני מרת חיה
סאסא בת לאה
נלביע י"סיון
תנצבה.

לעיני
הרב יחיאל מאיר ז"ל
בן הרב אברהם עקשטיין ז"ל
ולביע י"טמת תשס"ח תנצבה.

לעילוי נשמת איש החסד
הרב פנחס גרושון ב"ר
אברהם זצ"ל לבנברג
ולביע י"א איו תשע"ז
תנצבה.

לעיני רבי שבתי זצ"ל
בן הגה"ק רבי גמליאל
הכהן זצ"ל
ולביע ח'שנט תשל"ח תנצבה.

לעיני הר"ח רבי משה
ריין זצ"ל בן הר"ר
שמואל רפאל זצ"ל
נלביע י"א איו
תנצבה.

יר"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רה' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון בכייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173